

Іграшка назавжди!

За кілька днів після практичних занять з мотання ляльки зустрілися з Галиною Дюговською в майстерні. Тут, у студії на Бессарабці, Галина та її чоловік Володимир Балибердін (мультитехнічний художник, спеціалізується на ювелірному мистецтві) народжують свої творіння.

69

– Галино, звідки ця любов до народної ляльки в міській художниці – дитяти київського асфальту?

– Любов до ляльки накопичувалася по краплинах. Звісно, у моєму дитинстві таких іграшок не було. Уперше побачила їх в музеях, книжках. Від початку мене зацікавила навіть не символічність, не філософічність ляльки, а видима простота. Адже на перший погляд це начебто дуже і дуже просто – лялька із соломи, гілочок, клаптиків тканини. Та що глибше занурювалася у тему, то більше розуміла: не все так елементарно. Зокрема, в технічному плані. Та й сенсів роздвільюся в ляльці дедалі більше. Це – прадавня пам'ять народу.

Коли ростеш у творчості, долаєш горизонт за горизонтом, видається дедалі цікавішим те, що було в далекому минулому. Частіше звертаєшся до начал. Шукаєш витоки. І коли в осколках традицій докопуєшся до глибинних сутностей, краще розумієш, що хочеш зробити сьогодні.

– Ваш роман з лялькою – родом із дитинства...

– У мене вдома багато різних ляльок. Улюблені – маленькі пупси, котрих зберігаю в коробочці... Пригадую, як колись взяла гроші з подарованих на весілля й купила собі ляльку. Є у мене старовинні, є придбані на Сінному ринку. Я дуже добре розумію колекціонерів ляльок. Хоча боюсь аж надто в це поринути. Стримую себе.

А ось чим саме мотанка захоплює – так це передусім своєю нетиражністю, адресністю. Колись вважалося значущим, щоб лялька робилася індивідуально. Приміром, мама рвала свою сильно ношену спідницю, аби виготовити з неї іграшку дитині. У такому разі справді виходив оберег. А тепер чимало різних оберегів продається в сувенірних лавках, проте вони не мають тієї сили.

– Допитлива мистецька вдача художника-декоративника водила вас різноманітними стежками.

– Мені змалку було дуже цікаво те, що можна зробити руками. Спробувала геть усе: макраме, вишивку, шкіру, камінь, метал, дерево, зрозуміло, текстиль... Останніми роками додалися бісер, флористика. Усе між собою дивним чином пов'язано.

– Нині ви віддані текстилю, це – досить широка сфера творчості...

– Узагалі в моєму житті текстиль був завжди. Але серйозно почала його експлуатувати років сім тому. Коли готувалася І Всеукраїнська трієнале з художнього текстилю, мене раптом запитали: чи нічого не хочеш запропонувати з цього приводу? Подумала: а чому б і

ні? На той момент мені забажалося об'ємного текстилю. Моя робота, зрештою, і стала на трієнале найкращою у відповідній номінації. Ба-чате он ту конструкцію в куті? Хотіла створити щось таке вибухонебезпечне. До речі, якщо придивитися, вийшла лялька!

– Така сонячна, промениста. Зовсім не агресивна. Ці червоні нитки, особливо центральний клубок, зігрівають враження.

– Я і мріяла таку чисту радість зробити! А нитки відтоді не відпускають від себе. З ними мене навідує відчуття тихої втіхи... Я вам на майстер-класі показувала конячок. Чистого мотання на одну конячку – годин п'ять. За цей час стільки всього передумаєш! А потім знаходиш відповідь на запитання, що бентежило. Кажеш собі: як добре, що посиділа, поміркувала. У кожного народу є щось своє на кшталт медитації.

– Тож у ляльці-мотанці закладено значно більше, ніж помічає дилетантське око?

– Вона пережила століття й виявилася потужнішою, сильнішою за всіх барбі разом узятих. Коли нинішні діти навіть із забезпечених сімей отримують мотанку в подарунок, у жодному разі не викидають її. Якби вона не була конкурентоспроможною, за п'ять хвилин опинилася б на звалищі. Думаю, завдяки колосальній енергетиці цієї іграшки її історія нескінченна. Якщо вона зберегла свій духовний потенціал у нашому божевільному світі, обов'язково житиме!

Розпитувала Ольга КРАСОВСЬКА.